

K0 25/9-1999

TRO TIL TIDEN

At finde sin plads

17. søndag efter Trinitatis,
Lukas 14, 1-11

AF KAI KJÆR-HANSEN

theol.dr.

Hvis man som kristen skal få noget som helst positivt - eller opbyggeligt - ud af Jesu kritik af sin tids farisæere, må man selv indtage farisæerens plads. Indtager man ikke denne plads, gør man sig selv sårbar og bliver meget let »en farisæer« i dette ords almindeligt brugte betydning: en selvretfærdig hykler, som under dække af fromhed kun har sig selv for

øje. Og dermed har man sat sig selv på Guds plads.

I dagens tekst er Jesus kommet ind for at holde måltid hos en af de ledende farisæere. Det er sabbat, og det kommer hurtigt til et sammenstød. Jesus gør godt ved at helbrede en mand. Farisæerne, der kritiserer Jesus for at bryde sabbatten, sættes på plads af ham. Kærligheden udskylder nemlig ikke en god og rigtig handling til næste dag. Det er lektien, som den tids farisæere skulle lære. Men lur mig om vor tids farisæere - det vil sige *os kristne* - har lært den lektie. At påstå at det kun var farisæere på Jesu tid, der havde det problem, og at vi kristne i dag lever ifølge lektien - det skal der meget farisæisk mod til. Så er det bedre at gøre som de tilstedeværende farisæere. De vælger i det mindste at tie og angiver

med deres tavshed, at de er blevet udfordret.

Og så fortsætter Jesus med en lignelse, da han ser, hvordan de indbudte gæster udvælger sig de fornemste pladser ved bordet. Lignelsen synes at dreje det sig om bordskik ved et orientalsk bryllup. Hver og en ønsker en plads ved højbordet så tæt på værten som muligt. Men glem ikke - siger Jesus - det er værten, der bestemmer. Det er flovt, hvis man har indtaget en af de øverste pladser, og så af værten bliver beordret til at flytte til en af de nederste pladser. »For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.«

Gad vide om ikke denne tekst af gode kristne farisæere er blevet brugt som etikette for god bordskik blandt kristne. Men det er nu ærgerligt at re-

ducere Jesus og hans forkyndelse til en Emma Gad.

Den bedste illustration af meningen med teksten giver Jesus selv med den berømte lignelse om farisæeren og tolderen. Han, der sætter sig øverst ved bordet, det er farisæeren i templet, som hverken kan takke Gud for hans gaver eller vil tigge Gud om nåde. Han, der sætter sig på den nederste plads, det er tolderen, der knap nok tør henvende sig til Gud, og når han gør det, tigger han om nåde. Også lignelsen om farisæeren og tolderen slutter med ordene: »For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes« (Luk 18,14).

Ordene findes også i Det gamle Testamente. At »ophøje« er noget, Gud gør. Når Gud ophøjer, så forløser han, frelser.

Lignelsen taler om bordskik, men lignelsens mening drejer sig om frelse. Den, der ophøjer sig selv, er den, der betragter sig som retfærdig i sig selv. Den, der ydmyger sig selv, det er den, der bøjer sig for Gud og efterfølgende lader Gud frelse sig.

Dagens tekst begynder med at fortælle, at Jesus holdt måltid hos en af de ledende farisæere. Med den gestus viste Jesus, at der var håb for den farisæer.

Så er der også håb for os andre farisæere 2000 år efter - hvis vi kan lære at takke Gud for hans gaver og tigge ham om nåde.

Når man over for Gud takker og tigger - og tigger og takker - har man sat sig på den rigtige plads.

Eller bedre: er blevet sat på plads af Gud.